

Maar als ze dan weer bij de andere kinderen was, en tóch niet meer naar hem keek

Dan gleed-ie heel langzaam, heel stilletjes al dieper weg van z'n bank naar de veilige diepte er onder, — de diepte vol geheim, waar de oude juffrouw nóóit kwam; waar apennoten-doppen lagen, en verdroogde kauwtjes zoethout, en een stukje glas, en een deksel van een sponsedoos met „Klein Duimpje” er op, en zwarte kousenpluisjes, waarmee je blazen kon

Maar toen-ie zoo'n mooi, groen vlechtreepje vond, schrok-ie toch Hij klauterde met een rood hoofd gauw naar boven en lei het netjes op z'n tafelblad, bovenaan.

Z'n vinger opsteken? Het zèggen tegen de juffrouw? ja, maar dāt durfde hij eigenlijk niet goed. Hij bleef maar stil zitten, z'n armpjes heel gehoorzaam op z'n rug, en als dan de juffrouw dicht bij kwam, kreeg-ie wéér een kleur. Zou ze blij zijn, dat *hij* dat mooie reepje gevonden had?

Toen klaterde er opeens, van het benepen speelpleintje, diep onder de ramen, luid kinderrumoer los De beneden-klas van 't schooltje ging spelen.

Nou mochten *zij* ook!

Het naar-beneden-gaan, het met z'n allen bonkend hompelen de trap af met 'er versleten treden, — bij goed weer naar het schoolpleintje achter tusschen de hoge huizen, bij slecht weer naar de oude speelzaal met 'er verzakten, zacht op en neer veerenden vloer, — het drinken uit de tinnen kroesjes bij het waterfonteintje, het gedring en gewring om 't eerst weer weg te komen, 't was wel 's levens groote gebeurtenis elken dag.

Hij ruziede mee om wat speelgoed, verloor het dikwijls, trok er zich niet bijster veel van aan; vreemd jongetje, dat hij was, negeerde hij nog de kudde, had aan zichzelf en zijn mooie verzinsels genoeg.

Verdoken in eigen spel, toch telkens weer gestoord en gehinderd door vreemde plichten en noodzakelijkheden, waarvan hij niets begreep, dommelde hij z'n lange-dagen-leven van bewaarschooljongetje door.

Tot — dien wonderen morgen — zij in z'n leventje kwam

Hij had haar opeens zien zitten, — toen ze spelen gingen op het plaatsje; op den rand van den zandbak.

Ze was ja, ze was een *juffrouw*, een echte juffrouw van school, ja!

Ze had een lange, een prachtig-witte schort voor, zonder kreukels; en haar tanden glinsterden; en ze hielp een meisje d'r klompjes, waar zand in zat, uitkloppen En de zon scheen op 'er haar; en dat haar was net van goud.

Het jongetje bleef staan, toen hij haar zag; hij móest wel; — vreemd, in een blijen schrik. Dat haar was net van goud.

Ze lachte met het meisje, ze deed haar lange, mooie handen zoo- maar om het hoofdje van het meisje, en ze knuffelde haar; ze nam het meisje zachtjes op haar schoot, zoo maar op die lange, die prachtig witte schort zonder kreukels.

Wat 'n *mooie* juffrouw was dat!

Het jongetje stond, zijn mond wat open, in ongeweten verbazing het wonder, dat geschiedde, aan te zien. En een vreemd-bang verlangen joeg in hem op

Toen, opeens, keek ze hem aan, lichtelijk verbaasd om z'n vreemde aandacht voor haar.

Hij schròk!

Hij holde wèg, met een vuurroode kleur, liet zich daar ergens verlegen-baldadig over een kruiwagentje heenvallen, trappelde wild met z'n beenen in 't grint; — sloop toch heel gauw weer weg tusschen de andere rumoerende kinders in, rumoerde mee.

De juffrouw keek al lang niet meer naar hem.

Hij wel naar haar; — stilletjes.

Of zij dien morgen voor het eerst op het schooltje gekomen was? Of ze er misschien wel altijd geweest was? Hij wist het niet, peinsde er niet over. Er gingen zooveel geweldige dingen zijn kleine leven voorbij.

Maar dien morgen voor het eerst, — zag hij haar.
't Was een vreemd-heerlijke bangheid in hem geworden.
Wat 'n *mooie* juffrouw was dat!

Er waren nog wel meer juffrouwen op school. Soms, als zijn eigen, oude juffrouw, — de hoofdjuffrouw, — niet kwam, stond er een andere voor zijn klas.

Hij vond het wel goed; hij dommelde zijn dag wel door; 't deerde hem niet.

Maar eens, — eens kwam zij.

Hij schrok, toen ze binnenkwam; — in 't voorschooltjidsgeroes zóómaar binnenkwam, en de deur dicht deed.

Hij stond naast zijn bank een te grooten knikker moeizaam in een leeg lucifersdoosje te duwen. Hij klom haastig op zijn plaats; z'n knikker viel; hij vergat 'em.

Zijn hoofdje een beetje gebogen, probeerde hij toch naar haar te kijken. Hij zag, hoe zij heel rustig haar lange, blanke handen samenvouwde tegen haar witte schort. Ze lachte tegen de kinders en haar tanden glinsterden, en ze had een prachtigen ketting van witte kralen om haar hals, en die glinsterden ook

„Alle kinderen handjes samen doen, en oogjes eerbiedig dicht!”

Ze zei wat, ja, dat hoorde hij wel; maar wát ze zei, verstond hij niet. Alles was zoo mooi, zoo vreemd ineens. *Hij* bleef zitten in starre gehoorzaamheidshouding, z'n armpjes trouw op zijn rug, en z'n oogen verloren naar haar.

„Jij ook!” zei ze.

Hij hoorde haar wel, maar dat ze tegen hèm sprak, begreep hij niet.

„Jij, jongetje jij ook je handjes”

Toen zag hij, dat ze naar hèm keek, tegen hèm wat zei, tegen hem alléén. Hij sloeg, vuurrood, z'n oogen neer, vouwde gejaagd z'n handen.

Haar zachte stem bad.

't Jongetje verstond er niets van. Zijn hartje bonsde nòg

Maar hij hoorde haar zachte woorden vleiend zingen om zijn hoofd, en luisterde in stille verrukking.

Toen ze al lang klaar was, en toen hij eindelijk voorzichtig door de kiertjes van z'n oogleden heen, weer naar haar kijken durfde, keek ze gelukkig een anderen kant uit.

Hij was, na dien eersten morgen bij den zandbak, altijd heel verlegen voor haar geweest.

Als ze in zijn nabijheid kwam, als hij haar hoorde lachen of praten, op de nauwe trap, of bij het waterfonteintje, of op de speelplaats, — altijd wéér joeg dat vreemde verlangen in hem op, dicht bij haar te zijn en naar haar te kijken; altijd wéér maakte hij, dat-ie wegkwam Uit de verte, dàn durfde hij.

Als ze eens *gezien* had, dat hij naar haar keek; als ze hem eens *geroepen* had, o, nee, néé!

's Avonds soms! Zoo mooi was dat, — als hij 's avonds op zolder in bed lag, in den donker tusschen twee van z'n broertjes in, en hij z'n oogen dichtdeed, dan, soms, zàg-ie de juffrouw. En dan — dàn durfde hij wel zachtjes wat zeggen tegen haar, en wel heel eerbiedig haar prachtig-witte schort aanraken met z'n hand. Maar op schóól!

Zoo groeide in het jongetje de stille, onbegrepen vereering voor haar; — het groote meisje, dat in zijn oogen een heel voorname juffrouw was.

Ze ging vertellen.

Ze zat op het tafelblad van de voorste bank, haar glanzend witte schort strak gestreken over haar knieën, haar rustig gevouwen handen er op.

De kindertjes luisterden wel goed, ook al door de attractie van zoo'n-andere-juffrouw-op-eens.

Maar 't jongetje luisterde wel 't allerbèst.

Hij zat, z'n hoofd in z'n handen, z'n ellebogen op de bank, met een gespannen gezichtje naar de juffrouw te kijken.

En de vele ongedurigheden, die hem, ook onder de Bijbel-vertellingen, anders altijd weer beslopen, bleven nu verre.

Hij gleed nú niet hoe langer hoe dieper van zijn bank in onrustig verlangen naar 't veilige donker daaronder; — hij probeerde nú niet met zijn kleine nagels schilfertjes verf van 't verhavende tafelblad te wippen en allerlei monsters te ontdekken in de grillig kale plekken; hij vischte nu niet met z'n kousevoeten pluisjes van den vloer; — hij speelde nu niet in stilte kiekeboe — achter 't haar van 't meisje vóór hem — met een of ander zacht-wiebelend blad van den spichtig-uitgegroeiden kastanje, die stond te kwijnen voor het hoge raam

Hij luisterde; — op zijn manier.

De juffrouw keek niet naar hem. Dat was wel heel goed. Nu kon hij stil kijken naar haar En de zon glansde over haar haar en 't was net van goud; en er hing een klein krulletje tegen haar wang zoo zoo raar, zoo móóí! Als ze èrg mooi vertelde, ging dat krulletje op en neer; en 't was net van goud.

Soms *ving* de vertelling hem, vergat hij om 't verhaal z'n juffrouw; soms spon hij z'n eigen verbeeldingen door haar woorden heen.

Hij zàg Jozef meegesleurd worden door een kameel: 'n groot beest met een bult op z'n rug De melkboer had ook een bult op z'n rug, en er zat een donker lapje in z'n blauwen kiel, net op z'n bult, zoo gèk! Au, maar dàt deed pijn! Jozef had een dik touw om z'n handen, en dat leelijke beest tròk zoo De juffrouw hield haar handen een beetje in de hoogte, net of ze óók pijn had. O, toen kwam er opeens een armband onder d'r eene mouw uit, maar hij wipte weer weg. Een klein puntje kon-ie nog zien: 'n kop van een beest; ja, maar niet van een ècht; natuurlijk niet. 't Was van goud. Mooi was dat Floep, nou was 't heelemáál weg Met je bloote voeten in het zand? Nou, lekker! *Hij* mocht nooit zijn kousen uittrekken voor z'n moeder, jammer Maar 't zand was héét. Jozef z'n voeten verbràndden haast in 't zand. Dàt was toch wel erg! Waar zou-ie z'n kousen hebben geláten? „Arme Jozef!” zei de juffrouw, en ze hield haar hoofd een beetje schuin, en ze keek